

[Victor Larsen.]

278 af 30. Maj 1940 om Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen og Arbejdsanvisningen paa Landet, skal jeg gøre nogle Bemærkninger. Da de to foregaaende Ordførere saa fyldigt har gjort Rede for de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, finder jeg ingen Grund til at gaa i Enkeltheder, idet min Opfattelse i høj Grad falder sammen med de Herrers. Det er afgjort en betydelig Forbedring, at Hvervet som Medlem af Tremandsudvalgene nu gøres til borgerligt Ombud. Vi har dog inden for mit Parti længe været klar over og ogsaa givet Udtryk for, at der her bliver Spørgsmaal om Honorar. At der maa gives Honorar, er en Selvfølge. Man kan ikke paatvinge visse Medborgere et saa betydeligt Arbejde som det, der her bliver Tale om, uden at honorere det. Jeg kan ogsaa sige, at skal man i alle Tilfælde kunne finde de bedst egnede, er det en absolut Nødvendighed, at man yder et rimeligt, ja, et rundeligt Honorar, idet de Opgaver, der nu kommer til at paahvile Tremandsudvalgene, giver dem en ikke ringe Myndighed og et dermed følgende Ansvar. Tre Ting skal de især tage sig af: for det første Fremskaffelse af Beskæftigelse, for det andet Anvisning af Arbejde, og for det tredje Tilsyn med Arbejdsløshedskassernes Kontrol af ledige Medlemmer.

Hvad det første angaar, maa man vel sige, at forstandige Mennesker inden for en Kommunes Omraade vil være dem, der bedst er i Stand til at paavise de Muligheder for Beskæftigelse, der er. De skal gennemgaa Beskæftigelsesmulighederne i Kommunen to Gange aarligt med Henblik paa, hvilke Arbejder der bør iværksættes, og det er klart, at de ved deres Leven i de paa-gældende Kommuner og ved Drøftelser med deres Medborgere i høj Grad kommer ind i og vil kunne tage Stilling til, hvilke Beskæftigelsesmuligheder der er.

Hvad angaar Anvisningen af Arbejde, tror jeg, at det efter den Lov, som nu skal afløses, i mangfoldige Tilfælde har knebet meget stærkt. Jeg vil tro, at med de Anvisninger, der nu gives, med den Alvor, der lægges ind i det hele, vil der, naar alle Kræfter, baade Arbejdere og Arbejdsgivere, medvirker, kunne komme noget ud af det.

Hvad endelig angaar Tilsynet med Arbejdsløshedskassernes Kontrol af ledige Medlemmer, gives der navnlig Udvalgenes Formænd en meget vidtgaende Bemyndigelse, en Bemyndigelse, som jeg maa se saaledes paa, at den ingenslunde vil virke generende for dem, som skal kontrolleres. Nu vil de jo kunne sige: Nu, da vi kan bevise,

at vi har Tingene i Orden, maa vi saa være fri for Mistillid og for Diskussionen om Misbrug o. s. v.

Jeg betragter det foreliggende Lovforslag som en afgjort Forbedring og anbefaler det til hurtig og velvillig Behandling i dette Ting.

Bertel Dahlgaard: Loven af 30. Maj 1940 om Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen og Arbejdsanvisningen var en Nydannelse. Den tilsigtede at skabe et lokalt Initiativ i hver eneste Landkommune Landet over med det Formaal at sætte produktivt Arbejde i Stedet for Lediggang. Tanken om saadanne lokale Udvalg havde, som bekendt, været fremme ogsaa før Krigen, men det er naturligt, at de særlige Forhold, Krigen skabte, gav det afgørende Stød til Tankens Realisation. Krigens Indtræden og da særlig Tiden efter 9. April 1940 satte i Forgrunden som en af de vigtigste Opgaver at fremme de flest mulige produktive Arbejder med Forbrug af færrest muligt indførte Raastoffer og Materialer. Men skal denne Opgave kunne løses, maa man organisere Bestræbelserne herfor i alle lokale Kredse. Der ligger Mængder af nyttige Arbejder og venter paa det rette Initiativ rundt om i Landets forskellige Egne, som ikke er egnede for et Initiativ ovenfra, fra Centraladministrationen, men som netop lokalkendte og handlekraftige Mænd har Mulighed for at fremme.

Det er Udnyttelsen af alle disse mindre, men overordentlig talrige Arbejdsmuligheder, disse Udvalg skal organisere rundt omkring i de enkelte Kommuner. Vi er fra vor Side meget tilfredse med, at det foreliggende Forslag i langt mere udpræget Grad, end Tilfældet er med den gældende Lov, understreger denne fundamentale Opgave for Udvalgene. Denne Understregning fremhæves allerede i Titelen. Loven kommer nu til at hedde: „Lov om kommunale Beskæftigelsesudvalg“.

I Lovens § 2 beskrives nærmere de Arbejder af lokal Karakter, der særlig tænkes paa, og der lægges særlig Vægt paa Arbejder, som kan fremmes ved Samarbejde med private erhvervsdrivende. Det fremgaa ogsaa af § 2, at det er Udvalgets Pligt at følge hele Arbejdssituationen i Kommunen paa længere Sigt. Udvalget maa tilrettelægge Arbejdet til de forskellige Tidspunkter under Hensyn til de foreliggende Beskæftigelsesmuligheder, det vil sige virke regulerende, saaledes at Arbejdet holdes i Beredskab til de Tider, hvor de sædvanlige Arbejdsmuligheder aftager.